

Arrest

nr. 349 900 van 7 juli 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. IZOARD loco advocaat P. ROELS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2025 weigerde de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.11.2024 werd ingediend door:

Naam: D.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Libanon

Geboortedatum: (...) 1968

Geboorteplaats: K.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) DENDERLEEuw

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 15.11.2024 gezinshereniging aan met zijn echtgenote A. H. K. (...) (RR (...)), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden volgende documenten voorgelegd:

- Begeleidende brief advocaat
- Attest FOD sociale zekerheid op naam van de referent aangaande de rechten op de tegemoetkoming aan personen met een handicap dd. 20.01.2025
- Loonfiches op naam van (...)
- Verklaring op eer door (...)
- Printscreens aangaande betaling groeppakket voor de periode januari 2024 – december 2024

Vooreerst wat betreft de geldoverschrijvingen van het groeppakket, dient er opgemerkt te worden dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit de kinderbijslagen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. De voorgelegde stortingen van het groeppakket worden derhalve niet in overweging genomen.

De bestaansmiddelen van referentiepersoon zoals zij heden voorliggen, bedragen dus geenszins 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, heden 2089,55 euro, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waar men toepassing van wenst te maken.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter opgemaakt op 10.09.2024 uitdrukkelijk werd opgenomen dat ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.’ Voor zover er iets in het administratief dossier (...) te vinden is van het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat betrokkenen een sociale woning huren. De basishuurprijs bedraagt 795 EUR, de te betalen reële huurprijs bedraagt 243 EUR. Dit is een bedrag dat aangepast is aan het bescheiden inkomen van de Belgische referentiepersoon en getuigt er impliciet van dat de referentiepersoon in een kwetsbare financiële situatie verkeert en de referentiepersoon zich daarvan bewust is gezien zij een sociale woning betreft. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan dus bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-) communicatie, kledij, voeding, vervoer, hobby's, medicatie..) met dit bedrag voldaan zouden kunnen worden. Dit bedrag is te laag om een minimum aan levensonderhoud voor betrokkenen te garanderen met een bijkomende volwassen persoon ten laste, zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te kunnen staan.

Met de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van (...) kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk Hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

De andere voorgelegde documenten zoals o.a. het begeleidend schrijven van de advocaat, verklaring op eer door (...) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Verklaringen op eer kunnen niet op hun feitelijke en waarachtigheid gecontroleerd worden. Bovendien brengen betrokkenen geen verifieerbare bewijzen voor welke deze verklaringen staven.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Ingevolge artikel 5.12. §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verloopt de onderhavige procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2.2. In navolging van de beschikking van de Raad op grond van artikel 39/62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de gemachtigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op de hoogte gebracht van het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 4 november 2025 de buitenlandse huwelijksakte heeft geweigerd te erkennen in navolging van het negatief advies van het parket. Ter zitting werd aangehaald door de raadsman van verzoeker dat een beroep bij de familierechtbank wordt voorbereid tegen deze beslissing. De Raad moet zich evenwel houden aan een wettigheidstoets, hetgeen een ex tunc-beoordeling inhoudt. Hij mag enkel rekening houden met de elementen die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 20 dd. 16 mei 2025) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Verzoeker deelde in het kader van zijn verblijfsaanvraag naast de bewijzen van identiteit en betaling retributie de volgende stukken mee:

Stuk 5a – Huwelijksakte
Stuk 5b – Vertaling huwelijksakte
Stuk 5c – Attest van huwelijk dd. 31.07.2024
Stuk 5d – Attest van huwelijk dd. 31.07.2024 – gelegaliseerd
Stuk 6 – Geregistreerd huurcontract
Stuk 7 – Betalingsattest FOD Sociale Zekerheid [naam referentiepersoon]
Stuk 8 – Medisch attest (...)
Stuk 9a – Attest mutualiteit [naam referentiepersoon]
Stuk 9b – Attest voor gezinshereniging mutualiteit
Stuk 10 – FONS 2024
Stuk 11a – Loonbrieven (...)
Stuk 11b – Verklaring (...) ivm financiële steun aan ouders
Stuk 12 – Loonbrieven inwonende kinderen
Stuk 13 – Bevestiging afspraak AGII Nederlandse les
Stuk 14b – Begeleidend schrijven bij verblijfsaanvraag
Verwerende partij houdt hier onterecht geen, minstens onvoldoende rekening mee.

Zij verwijst bovendien naar een eigen behoefteanalyse.

De redenering hierbij rond de huurprijs is opmerkelijk aangezien deze 243 euro bedraagt en er dus de facto veel meer besteed kan worden door de referentiepersoon aan de overige vaste en variabele kosten.

De conclusie van de verwerende partij is echter dat met zo'n lage huurprijs de referentiepersoon [sic] de verzoeker sowieso niet bijkomend ten laste kan nemen zonder het risico te lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Dit is onjuist aangezien de referentiepersoon wel degelijk rondkomt met haar tegemoetkoming uit een handicap precies omdat deze huurprijs laag is.

Bovendien kan zij ook beschikken over de inkomsten van de andere gezinsleden

Er ligt een voldoende groot bestedingsvermogen voor.

De bestreden beslissing is hiermee op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel [sic] de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Het middel is gegrond."

Verzoeker voert onder meer de schending aan van de formele en materiële motiveringsplicht. Na een theoretische toelichting over de verschillende beginselen van behoorlijk bestuur, somt verzoeker op welke stukken hij heeft voorgelegd in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Hij gaat in op de behoefteanalyse die werd gemaakt door de gemachtigde in het licht van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Hij acht de redenering opmerkelijk aangaande de huurprijs. De huurprijs bedraagt immers 243 euro, waardoor veel meer kan besteed worden door de referentiepersoon aan de overige vaste en variabele kosten. De conclusie van de gemachtigde is echter dat met zo'n lage huurprijs de referentiepersoon sowieso verzoeker niet bijkomend ten laste kan nemen zonder het risico te lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Volgens verzoeker is dit onjuist, aangezien zij juist wel rondkomt met haar tegemoetkoming uit haar handicap omdat de huurprijs zo laag is. In tweede instantie haalt verzoeker aan dat de referentiepersoon, zijn vrouw, ook kan beschikken over de inkomsten van de andere gezinsleden. Zodoende ligt er volgens verzoeker een voldoende groot bestedingsvermogen voor.

Het onderzoek naar de motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 40ter, §2 en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De relevante versies van artikel 40ter, §2 en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In casu wordt niet betwist tussen de partijen dat verzoeker mocht verwijzen naar het inkomen van de referentiepersoon dat bestaat uit een inkomensvervangende tegemoetkoming voor gehandicapten. Er is

evenmin betwisting dat het inkomen van de referentiepersoon zelf geen 120% uitmaakt van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

De gemachtigde is overgegaan tot een behoefteanalyse, in het licht van artikel 42 van de Vreemdelingenwet. Daarbij heeft de gemachtigde onder meer gemotiveerd dat hij geen rekening kan houden met de bestaansmiddelen van de vier meerderjarige kinderen. Het enige motief dat de gemachtigde hiervoor aangeeft, is dat het immers wel degelijk de Belg is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken en niet een derde of een familielid van die Belg, waarbij hij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 149/2019 van 24 oktober 2019.

Verzoeker voert evenwel aan dat de referentiepersoon ook kan beschikken over de inkomsten van de andere gezinsleden.

De Raad moet evenwel vaststellen dat het Grondwettelijk Hof zich relatief recent opnieuw over de kwestie heeft uitgesproken in het arrest nr. 38/2026 van 2 april 2026, naar aanleiding van prejudiciële vragen van de Raad. In dit arrest verwijst het Grondwettelijk Hof wel naar zijn vorig arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019, waar de gemachtigde in de bestreden beslissing ook naar verwijst, en waarin het Hof geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet had aangenomen omwille van een verschillende behandeling van de bestaansmiddelenvereiste tussen artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het Hof acht bijgevolg het verschil wat betreft de herkomst van de bestaansmiddelen tussen een statische Belg-gezinshereniger enerzijds, en een Unieburger-gezinshereniger, die wel gebruik heeft gemaakt van het recht van vrij verkeer anderzijds, niet onevenredig en steunend op een objectief en pertinent criterium. Echter, in zijn arrest nr. 38/2026 van 2 april 2026 heeft het Hof aangenomen dat een verschillende behandeling tussen een gezinshereniger-statische Belg enerzijds en een gezinshereniger-derdelander anderzijds, waarbij voor de eerste categorie enkel met de persoonlijke bestaansmiddelen van de Belg zou mogen rekening gehouden worden, en bij de tweede categorie volgens het Hof van Justitie de herkomst van de bestaansmiddelen niet beslissend is, wel een schending uitmaakt van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Het Grondwettelijk Hof heeft daarbij onder meer verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/Belgische Staat waarin het Hof zich onder meer uitsprak over artikel 7, lid 1, onder c) van richtlijn 2003/86, of de Gezinsherenigingsrichtlijn die betrekking heeft op gezinshereniging tussen derdelanders onderling, en waarin het Hof heeft gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen géén beslissend criterium is, maar wel de stabiliteit en de toereikendheid ervan zodat de inkomsten die afkomstig zijn van een familielid niet uitgesloten zijn, mits zij stabiel, regelmatig en voldoende zijn. De Raad had er in zijn prejudiciële vragen ook op gewezen dat het steeds de bedoeling was van de wetgever om gezinshereniging met statische Belgen op dezelfde wijze te behandelen als gezinshereniging tussen derdelanders. Het Grondwettelijk Hof verwijst in punt B. 15.2 eveneens naar dat standpunt (*Parl. St. Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, pp. 11-12*).

Het Grondwettelijk Hof formuleert het dictum in zijn arrest nr. 38/2026 van 2 april 2026 als volgt:

“- De artikelen 40ter, § 2, tweede lid, 1°, en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 «betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen», zoals van toepassing op de voor het verwijzende rechtscollege hangende zaken, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn partner een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Het antwoord van het Hof heeft zowel betrekking op artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° als op artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet dermate dat de gemachtigde niet langer - ook in het licht van de behoefteanalyse - rechtmatig kan motiveren dat geen rekening wordt gehouden met de voorgelegde bestaansmiddelen, die niet afkomstig zijn van de Belgische referentiepersoon uitsluitend omwille van de reden dat het de Belg is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken en niet een derde of een familielid van de Belg. Die motivering is niet afdoende. Ook in het kader van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mag geen interpretatie worden toegepast waarbij uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger mogen in rekening worden gebracht, op straffe van een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt enkel in de aangegeven mate aangenomen.

Verweerder heeft geen nota met opmerkingen voorgelegd, zodat dit geen afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. MAES